

J.D.
ROBB



MÁM TĚ
V HRSTI



edice
KIO KAN

Copyright © 2018 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu LEVERAGE IN DEATH
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019
shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-145-7

*Nenapadá mě jiná potřeba dítěte,
která by byla tak silná jako potřeba otcovské ochrany.*

Sigmund Freud

Hazardnímu hráči není nic svaté.

Jacques Saurin

1

Nezabiješ.

Paul Rogan se nepovažoval za nábožensky založeného, ale když vstupoval do vestibulu, příkázání mu znělo v hlavě pořád dokola – ty čtyři slabiky duněly v lebce do rytmu kroků na naleštěné mramorové podlaze.

Stejně jako každý pracovní den posledních jedenáct let – pokud by odečetl dovolené a nemoci – projel osobní kartu čtečkou.

Stu u stanoviště ostrahy na něj kývl. „Další pondělí, co, pane Rogane?“

„Pondělí,“ zahučel Rogan a otočil se, jako každé pondělní ráno, k řadě výtahů.

Stu se zamračil. Vypadalo to, že pan Rogan přichází do práce s pořádnou kocovinou.

Rogan vešel do výtahu s hrstkou dalších manažerů, několika zaměstnanci administrativy a dvěma sekretářkami. Na sobě měl tmavý oblek s úzkými proužky, nažehlenou bílou košili a modro-červenou kravatu se vzorem do V zavázanou na jednoduchý uzel.

Navzdory kašmírovému svrchníku cítil, jak mu do kostí atletické postavy proniká chlad. V duchu slyšel naléhavý hlas.

Cecily. Melody.

Hlas mu připomínal jejich jména znovu a znovu, aniž by zároveň ustával druhý, čtyřslabičný rytmus.

Nezabiješ. Nezabiješ.

A přesto.

Vystoupil na dvaatřicátém podlaží, v ústředí společnosti Quantum Air. Na stěně za oválnou recepcí se skvělo stříbrné

logo. Už tu pípaly a bzučely videofony a počítače. Přepychová a pohodlná čekárna byla v tuto hodinu ještě prázdná. Za jednou stěnou z tmavého skla bylo vidět New York – panorama města s oblohou.

Nebe je dnes úžasně modré, pomyslel si Rogan a chvíli se na něm zdržel pohledem. *Jak může být tak modré, tak jasné?*

Odvrátil se a bez obvyklého pozdravu trojici zaměstnanců v recepci přešel k dvojkřídlym proskleným dveřím.

Otevřely se a dvě poloviny firemního loga odjely se zasyknutím do stran.

Cecily. Melody.

Nezabiješ.

Míjel asistenty, pracovní stoly sekretárek i kanceláře. Ještě sice nebylo ani devět hodin, ale všude seděli elegantně oblečení muži a ženy, otvírali kufříky a popíjeli kávu, zatímco studovali různá hlášení.

Jeho tajemník vyskočil na nohy. *Tak mladý, tak chytrý, tak seriózní*, pomyslel si Rogan. Sám býval stejný, úplně stejný. Kdysi dávno.

„Dobré ráno, pane Rogane. V tabletu jsem vám aktualizoval program konference na devátou hodinu. Máte ho na stole. Jestli jste připravený, můžeme projít několik novinek...“

„To není nutné. Žádné hovory, Rudy.“

Rudy se nadechl, aby něco řekl, ale Rogan za sebou zavřel dveře do své kanceláře. Rudy se zamračil, když uslyšel cvaknutí zámku, ale usoudil, že jeho šéf prostě potřebuje před velkou prezentací pár minut klidu.

Rogan zatím v kanceláři prosil, škemral a žádonil. Hlas v jeho hlavě vůbec nezměnil tón. Byl dokonale klidný, naprosto chladný. Když se ozval další, zoufalý a vyděšený, Rogan se rozplakal.

Rozechvěle si svlékl kabát a znovu se zahleděl přes prosklenou stěnu na modrou oblohu. Stál v kanceláři, o jejíž získání tak usiloval.

Dnes vše končilo, na přelomu února a března 2061. Uplynulo jedenáct let od doby, kdy nastoupil u společnosti Quantum jako služebně nejmladší manažer.

Ten hlas mu dal vybrat ze dvou možností, ale vlastně vůbec nebylo na výběr.

Odevzdaně poslechl pokyny, které mu zněly v hlavě, a otevřel kufřík.

V osm padesát šest vyšel z kanceláře. Rudy znovu vyskočil.

„Pane Rogane, chtěl jsem vám říct, že jsem přidal několik poznámek a nějaká osobní data o paní Karsonové. Pro lepší navození atmosféry.“

„Dobře, Rudy.“ Rogan se na okamžik zastavil a zadíval se do jeho mladého, seriózního obličeje. „Odvádíte dobrou práci. Jste přínos pro mě i pro Quantum Air.“

„Díky.“ Rudy se rozzářil. „Dnes je velký den.“

„Ano, velký den.“

A Rogan cítil na bedrech jeho plnou tíhu. Vešel do konferenční místnosti. „Přestaňte, prosím,“ zašeptal. Srdce mu bušilo v hrudi jako krutá pěst.

Za prosklenou stěnou zářila modrá obloha nad centrem Manhattanu, kterým se vinula třpytivá řeka. Na nástěnné obrazovce svítilo nehybné logo firmy.

Na dlouhém, naleštěném stole byly připravené tácy se sladkým pečivem, dokonale zralým ovocem a džbánky s vodou – perlivou i neperlivou. Porcelánové šálky čekaly, až je asistentky naplní čajem nebo kávou.

U stolu seděli dva zástupci EconoLiftu – jeden muž, jedna žena – a studovali něco na tabletech, šálky a sklenice na dosah ruky. Proti nim seděli dva Roganovi společníci. Další křesla obsadili právníci a účetní obou společností.

„Musí existovat jiný způsob,“ zahučel Rogan.

Sandy Planková – viceprezidentka pro účetnictví – se na něj tázavě podívala.

Rogan však slyšel jen hlas ve své hlavě.

Přesně v devět hodin se dveře znovu otevřely a v nich se objevil Derrick Pearson, prezident a výkonný ředitel Quanta. Přejel místnost pohledem a pak se splývající hřívou černých a stříbrných vlasů vešel dál spolu s Williminou Karsonovou.

Karsonová – prezidentka Econo – měřila v kozačkách na vysokých podpatcích přes sto osmdesát centimetrů. Tvořili spolu impozantní pár: Pearson v černém obleku a stříbrné kravatě, Karsonová v červených šatech a krátkém saku.

Všichni kolem stolu se postavili.

„Dobré ráno,“ pozdravil Pearson hlasem, který připomínal řev lva. „Připojte Chicago, Nové L. A., Atlantu, Londýn, Řím a Paříž.“ Po jeho pokynu se na obrazovce rozzářily jednotlivé sekce s obdobnými konferenčními místnostmi nebo pracovnými a s dalšími lidmi v oblecích.

Hlas v Roganově hlavě nepřestával mluvit, čím dál pronikavěji a naléhavěji. Pak se zvýšil do křiku.

Rogan klopýtavě postoupil o dva kroky kupředu a přerušil Derrickovo úvodní přivítání.

„Paule.“ Pearson se – spíš překvapeně než podrážděně – dotkl rukou lokte své společnice. „Willimino, s Paulem už ses setkala. Paul Rogan, náš viceprezident pro marketing.“

„Derricku... Nemám na výběr. Je mi to líto.“

Něco v jeho hlase a očích přimělo Karsonovou o krok couvnout, zatímco Pearson mu vyšel naproti.

„Jsi v pořádku, Paule?“ zeptal se a sevřel Roganovo předloktí.

„Je mi to líto. Je mi to moc líto.“

Rudy právě pospíchal ke konferenční místnosti s tabletem, který Rogan zapomněl u sebe na stole. Zbývaly mu poslední tři kroky ke dveřím, když nastala exploze.

Poručík Eva Dallasová stála uprostřed masakru. Ve vzduchu visel pach krve, spálených tkání, moči a zvratků. Voda z automatických rozstřikovačů se vsákla do koberce, takže jí čvach-

tal pod nohama. Boty i ruce měla zaizolované a pozorně se rozhlížela po místnosti.

Výbuch vyrazil dveře, roztržil větší část obrovské nástěnné obrazovky, odtrhl kusy stolu a rozmetl křesla a lidi – některé i zapálil.

V tlustém koberci nyní zela široká zčernalá díra a na stěnách i na podlaze bylo vidět cákance krve, mozků a dalších tělních tkání i tekutin.

Vedle Evy stála poručík Lisbeth Salazarová, vedoucí oddělení výbušnin a bomb.

„Jedenáct mrtvých, čtyři zranění. Mezi mrtvými je i bombový útočník. Procházíme místo činu...“

Obě ženy se podívaly na techniky v ochranných bílých oblecích a šedivé chundelaté psy, kteří prohledávali místnost.

„Máme svědky z druhé strany místnosti, spíš ořesené než zraněné, kteří vypověděli, že viceprezident pro marketing Paul Rogan odhalil sebevražednou vestu několik vteřin před tím, než ji odpálil. Podle rozsahu škod vám můžu říct, že byla buď sestrojená pro malý rádius, nebo se porouchala a víc z ní nevymáčkli. Dosah odhaduji na čtyři až pět metrů.“

„Chcete říct, že to mohlo být horší.“

„Mnohem horší.“ Salazarová – rázná žena s pletí odstínu dobře vylouhovaného čaje a zářivě zelenýma očima – ukázala kolem sebe. „Stál zády ke stolu, čelem ke dveřím – k výkonnému řediteli Derricku Pearsonovi. Toho vyhodil do povětří s sebou, stejně jako lidi v přední části stolu. Vypadá to, že některé zabily spíš kusy stolu a šrapnely než vlastní výbuch. Prohledali jsme celou budovu,“ dodala Salazarová, „a prohledáváme ji znovu. Ale podle mě tohle byla jediná bomba a jediný útočník.“

Eva si všimla kousků dřeva a kovu zabodnutých do stěn i pavučinovitých puklin ve skle. Ale hlavní poškození, rádius výbuchu? Ano, zhruba čtyři metry.

„Jak dostal bombu do budovy?“

„V kufříku vykládaném olovem. Prošel kolem ostrahy – pracoval tu skoro dvanáct let, ostraha neměla důvod ho pro-

hledávat nebo mu kontrolovat zavazadlo. Prověřila jsem ho a trestní rejstřík má čistý. Byl ženatý, skoro čtrnáct let. Osmiletá dcera.“

„Kde jsou manželka a to dítě?“

„Poslala jsem pro ně strážníky. Posouzení je na vás a na patologovi, Dallasová, ale připadá mi to jako vražda. Nevypadá to na terorismus, domácí ani jiný. Možná mu přeskočilo, kdo ví? Dneska tu měli uzavřít nějaký velký obchod. Možná nechtěl, aby se uskutečnil. Sesbíráme kousky bomby a povíme vám, co byla zač.“

Eva, vysoká a štíhlá, měla na sobě dlouhý kožený kabát. Nakrátko ostříhané hnědé vlasy rámovaly hranatý obličej s mělkým doličkem na bradě. Její oči, hnědé, pronikavé a polodovské, se znovu rozhlédly po místnosti.

„Vy vyšetřujte po své linii, já budu vyšetřovat po své. Uvidíme, kde se setkáme.“

„To mi vyhovuje.“ Salazarová vytáhla pípající komunikátor. „Salazarová.“

„Poručíku, Cecily Greenspanová ani Melody Roganová se ráno nedostavily do školy – dcera tam chodí jako žačka a matka tam pracuje jako zástupkyně ředitele. Matka poslala textovku, že dceři není dobře. Neberou videofony.“

Salazarová povytáhla obočí a Eva na ni kývla.

„Strážníku, předávám vám hlavní vyšetřovatelku, poručíka Dallasovou.“

Eva převzala komunikátor. „Jeďte k nim domů. Jestli se nikdo neozve, máte vážný důvod vstoupit.“

„Vážný důvod?“ zopakovala Salazarová, když jí Eva vrátila přístroj.

„Jedenáct mrtvých, devět zraněných a pohřešovaná manželka s dcerou. To mi připadá jako víc než vážný důvod. Nechám vás pokračovat v práci a já se pustím do své.“

Přešla ke dveřím. „Peabodyová!“

Její kolegyně přiběhla poškozenou chodbou v růžových kovbojských kozačkách. „Je to naše. Berte to jako vraždu,

dokud nenajdeme důkazy o opaku. Bombový útočník, mrtvý, byl Paul Rogan – prověřte ho. Strážníci jsou na cestě do jeho domova, aby našli manželku a dceru – ani jedna z nich není dnes ráno tam, kde by být měly.“

„Byl oddaný rodině.“ Peabodyová nahlédla do konferenční místnosti a dlouze vydechla. „Podle jedné svědkyně, která to přežila. Sandy Planková, další viceprezidentka. Lehčí zranění, ošetřená na místě. Tvrdě pracující, loajální, chytrý a bláznivě zamilovaný do manželky i do dcery – tak Rogana popsala.“

„Takoví lidé většinou nevyhazují do povětří šéfa a kolegy,“ poznamenala Eva.

„Jo. Psychicky je na tom bídne – myslím Plankovou. Prý nevypadal dobře a slyšela, jak si něco mumlá. Má dojem, že řekl něco jako *Musí to jít jinak* nebo *Musí existovat jiný způsob*. A když do místnosti vešli jeho šéf a Willimina Karsovanová, šéfka EconoLiftu, Rogan k nim přistoupil. Planková říká, že ho sledovala, protože jí připadalo, že mu je špatně. Zaslechla, jak říká, že nemá na výběr. Prý je mu to líto. Podle Plankové plakal. Pak si rozhrnul sako od obleku. A bum.“

„Proveďte ho a zjistěte, kvůli čemu se chystali schůzovat. Podrobnosti. Tušíte, kde má kancelář?“

„Rovně a doleva, druhá napravo. Salazarová postavila ke dveřím strážníka.“

„Podívám se tam.“ Eva vykročila, ale ještě se zarazila. „Pearson, ten mrtvý, byl vrchní hlavoun. Zjistíme, kdo je hlavoun teď.“

Přesunula se k Roganově kanceláři a ukázala hlídkujícímu strážníkovi odznak. Vešla dovnitř, zavřela za sebou dveře a rozhlédla se.

Velké okno, které odpovídalo Roganově pozici viceprezidenta. AutoChef s občerstvením. Zvědavě zkontrolovala objednávky.

Poslední v pátek, v 16.22. Láhev zázvorového piva.

Stůl byl natočený tak, aby Rogan viděl z okna i na dveře. Kvalitní kancelářské křeslo, dvě mohutná křesla pro návštěv-

níky potažená hladkou, kávově hnědou kůží. Pohovka – gelová, námořnický modrá – a dlouhý stolek. Světle hnědé stěny ozdobené aeronautickým uměním.

Eva si uvědomila, že obrazy sledují vývoj letecké techniky – od prvních letadel, u kterých netušila, jak někdo mohl mít tolik kuráže, aby do nich vůbec vlezl, až po elegantní raketoplány. Mezi nimi se skvěl dětský obrázek letadla na modré obloze s bílými mráčky a se žlutým kulatým sluncem.

Autor svůj výkres podepsal pečlivými tiskacími písmeny. MELODY.

Dcera. *Oddaný rodině*, pomyslela si Eva. *Zarámoval si děťák výkres a pověsil si ho na stěnu kanceláře.*

Vedle nejmodernější datové a komunikační jednotky na stole stál zářivě barevný kelímek s pugétem papírových květů, zjevně ručně vyrobených. Eva kelímek zvedla a podívala se na dno.

VŠECHNO NEJLEPŠÍ K NAROZENINÁM, TATI
S LÁSKOU
MELODY
18. LEDNA 2061

V trojitém rámečku byly fotografie atraktivní míšenky krátce před čtyřicátkou a velice hezké dívky – bezpochyby Melody – s karamelově hnědými lokny, veselými světle zelenými očima a radostným úsměvem, který odhaloval mezeru po dvou mléčných zubech. Uprostřed mezi nimi byl snímek rodiny, dcera v objetí mezi Roganem a jeho manželkou.

Fotografie vypovídaly o šťastné, milující, sympatické rodině. Jestli měli doma nějaké problémy, tady vidět nebyly.

Eva si sedla za stůl. „Počítači, otevřené programy.“

Na monitoru se objevil rámeček s nápisem Požadované heslo...

Eva si ho prozatím přestala všimnout a otevřela zásuvky u stolu. Normální kancelářské potřeby, nějaké disky, nějaké vytištěné dokumenty. A diář.

Zapnula ho, a jelikož nebyl chráněný heslem, nalistovala dnešní datum.

ECONO! Schůze/Podpis smlouvy 9.00. Poslední prezentace a zveřejnění. Žádné obavy!

Potvrdit objednávku na zákusky a šampaňské jako poděkování pracovníkům na 11.30. Rozeslat po oddělení pozvánku na schůzi (tajný večírek). Začátek: 16.15. Připravit si pár slov – stručně.

Osobní příplatky pro Rudyho a Kimmi za skvěle odvedenou práci.

Doma v 18.00 – koupit květiny pro úžasné holky! Dělat překvapeného u tajné večeře, o které si úžasné holky už týden šeptaly. Hodinu po večeři pokračovat v turnaji Dračího oštěpu s Mel – příliš dlouho odkládáno. Uložit Mel do postele a pomilovat se s krásnou manželkou – odkládáno ještě déle.

Trochu se vyspat!

Eva se opřela a otočila se v křesle, aby viděla z okna. Proč by muž, který se tak očividně těšil na svůj den – pracovní i rodinný – všechno vyhazoval do povětří, včetně sebe?

Zalistovala dopředu a přečetla si několik schůzek – opět pracovních i soukromých – zaznamenaných stejným ležérním stylem. Zalistovala zpátky a našla několik týdnů intenzivního pracovního harmonogramu, který se z velké části týkal strategických a plánovacích schůzek s Econo a marketingových kampaní – a doplňovaly ho omluvy Roganovým úžasným holkám za zmeškané večeře a taneční hodiny.

Nic, co by naznačovalo depresi nebo zlost – tu a tam probleskovalo podráždění, ale žádná zlost. Nic, co by vysvětlovalo, že by si koupil nebo jinak sehnal výbušniny a uměl z nich sestrojít sebevražednou vestu.

„Nesedí to,“ zamumlala Eva a znovu se podívala na trojitý rámeček s fotografiemi. „Vůbec to na tebe nesedí.“

Když vytáhla komunikátor, na dveře zaťukala Peabodyová a nahlédla dovnitř.

„Společnost patrně povedou Pearsonovy děti, syn a dcera. Syn při výbuchu vyřizoval firemní záležitosti v Londýně a dcera v Římě. Oba letí zpátky. Pokud jde o Paula Rogana...“

„Je čistý, jak jen může být?“ dokončila Eva.

„Přesně tak. Finančně zajištěný – žádné známky potíží. Nic neukazuje vědomosti o výbušninách nebo zájem o ně, žádné politicky extrémní kontakty. Pracovitý muž, který měl poslední tři a půl roku na starosti marketing. Vypracoval se během jedenácti let u firmy. Totéž platí o jeho manželce. Prověřila jsem i ji. Bylo proti ní sice vzneseno obvinění z napadení, když jí bylo zhruba dvacet, ale to se rozplynulo do ztracena. A chlápek, který ji obvinil, byl následně obviněn z týrání manželky a dítěte.“

„Hm. Nesedí to.“ Eva znovu sáhla po komunikátoru, ale ten jí zapípal v ruce. „Dallasová.“

„Poručíku, strážníci Gregg a Vols. Jsme v domě Rogana a Greenspanové. Greenspanová je zřízená – byla spoutaná a zamčená ve sklepě. Nezletilé dítě je v pořádku až na nějaké ty modřiny a menší tržné rány. K ženě jsme zavolali zdravotníky. Ona i její dcera vypověděly, že k nim do domu vnikli neznámí útočníci.“

„Tím se to vyjasňuje. Zajistěte místo činu. Jestli zdravotníci budou muset odvézt Greenspanovou do nemocnice, jeden z vás ať jede s ní, druhý ať zůstane v jejím domě. Jedu tam. Peabodyová,“ řekla, jakmile ukončila spojení. „Informujte Salazarovou o situaci a spojte se s elektronikáři. Chci, aby prozkoumali veškerou Roganovu elektroniku tady i doma. Některý elektronikář ať prozkoumá bezpečnostní systém u něj doma. Já zapečetím tuhle kancelář a pošlu sem techniky. Pohyb. Sejdeme se u vozu.“

Vložila diář do sáčku, zapečetila ho a označila. Pak se spojila se svým oddělením.

„Zdravím, poručíku,“ ohlásil se detektiv Baxter.

„Jste s Trueheartem volní?“

„Celkem jo. Co potřebujete?“

„Potřebuju vás v Quantum Air, abyste koordinovali postup s poručíkem Salazarovou.“

„Na tom výbuchu.“

Eva zapečetila kancelář a přitom chrlila pokyny.

„Vezměte sem dva strážníky. Peabodyová začala shromažďovat výpovědi svědků. Dokončete to. Od všech až po uklízečky. Letí sem dva hlavouni – příbuzní výkonného ředitele. Budu si s nimi chtít promluvit, jakmile to půjde.“

„Kolik je obětí?“ zeptal se Baxter.

„Zatím jedenáct mrtvých. Devět zraněných.“

„Mohlo to bejt horší. Zavolám Salazarový a řeknu jí, že tam jedeme. Jste na místě činu?“

„Ano, ale za chvíli už nebudeme. Máme druhé místo činu. Další vám sdělím, až budu vědět víc. Dallasová končí.“

Mohlo to být horší. Baxter to řekl nahlas, Eva si to jenom myslela. Problém spočíval v tom, že když se něco mohlo ještě zhoršit, obvykle se to taky zhoršilo.

K autu dorazila před Peabodyovou a vyjela, jakmile Peabodyová dosedla vedle ní. Řítíla se podzemním parkovištěm rychlostí, která její kolegyni přiměla křečovitě svírat madlo u dveří.

„Říkala jste, že se to vyjasnilo.“ Peabodyová zavřela tmavě hnědé oči, i když zatím vykuleně sledovala každou změnu směru, aby ušetřila svému mozku živé představy havárií. „Taky si začínám dávat dvě a dvě dohromady. Někdo se vloupal do Roganova domu, vyhrožoval jeho manželce a dceři a přinutil ho, aby se zabil? A dál?“

„Někdo mu řekl: odnes tuhle vestu s bombou v pondělí ráno k sobě do práce, obleč si ji a vezmi ji na schůzi v devět. Tam ji odpal. Udělej to, jinak zabijeme tvoje úžasné holky.“

„Úžasné holky?“

„Tak označoval svou ženu a dítě. V diáři. Netuším, proč zrovna on, proč tahle schůze, proč tahle společnost nebo proč zrovna takhle, ale tahle část se vyjasnila.“

„Podle svědků byl před schůzí přinejmenším několik minut sám ve své kanceláři. Proč nezavolal o pomoc?“

„Mohli mu dát odposlech. Já bych to udělala. Jen ať slyší, jak týrají jeho ženu nebo jak dcera volá tatínka.“

„To je neuvěřitelně kruté.“

„Nic krutého není neuvěřitelné.“ Eva prudce vyjela z podzemí a zařadila se do provozu. „Proč ten chlápek z marketingu? Potřebovali někoho, kdo pro svou manželku a dítě nejen zabije, ale taky sám zemře. Ale jak věděli, že je na to ten pravý? Potřebujeme zjistit víc o té smlouvě mezi Quantem a EconoLiftem. Šlo o ni? Kvůli ní byl někdo ochotný zabít – a použít jako zbraň nevinného muže a jeho rodinu?“

„Já létám s Econo často,“ řekla Peabodyová. „Nebo jsem s nimi dřív létala, než jsem získala skvělou parťačku s báječným manželem, která mi zařizuje lety v soukromých letadlech.“

Eva si pomyslela, že před Roarkem taky létala s Econo. Poskytovali opravdu jen nejzákladnější služby, a tudíž nabízeli dostupné ceny, pokud člověk musel někam letět. Uvažovala, jestli s nimi někdy letěl Roarke, než se stal jedním z nejbohatších lidí ve známém vesmíru, navíc s vlastními aerolinkami.

Zeptá se ho na to – svého odborného civilního poradce. Jestli někdo znal podrobnosti o dohodě mezi Quantem a EconoLiftem, kromě přímých účastníků, byl to Roarke.

Zastavila za ambulanci, která parkovala ve druhé řadě, takže kolem už tak jako tak zněly klaksony a kletby.

Když vystoupila, taxikář za ní se opřel o klakson a vysunul hlavu z okénka. „To snad nemyslíš vážně, nádhero!“

Eva zvedla odznak a věnovala řidiči úsměv, studený jako březnový vítr. „Poručíku nádhero. Chtěl byste vidět, co všechno můžu myslet vážně?“

Objel ji a na odjezdu jí ještě ukázal vztyčený prostředník.

„Kousek odtud bydlí Charles a Louisa,“ poznamenala Peabodyová.

„Jo.“ Lékařka a bývalý licencovaný společník vlastnili elegantní dům z hnědých kamenů ve stejné čtvrti. „Pěkné sousedství.“

Vyšší společenská třída, pomyslela si Eva. Rozumně klidná a bezpečná čtvrt. Mezi domy a chodníky se táhly malé předzahrádky nebo dlážděné dvorky.

Tenhle třípatrový dům měl předzahrádku – po zimě ještě spící, ale úhlednou –, přes ni vedla cesta ke krátkému schodišti a sytě modrým dvojkřídlovým dveřím. Jedno křídlo viselo nakřivo na jediném pantu.

Ve spodních oknech byly ozdobné (a podle Evina odhadu i účinné) mříže. Všechny privátní clony byly zapnuté s výjimkou jednoho okna v druhém patře, které někdo rozbil. Eva zaznamenala střepy skla a jakousi poměrně velkou popraskanou kouli v odstínech červené, oranžové a hnědé barvy.

„Myslím, že by to mohl být Jupiter.“ Peabodyová se zamračila na kouli a zaklonila hlavu, aby se podívala na okno.

Eva se vyhnula střepům a prozkoumala bezpečnostní systém na dveřích. „Jeden z Roarkeových, takže je dobrý. Čtečka dlaní, rozeznávání hlasu, solidní zámky a alarm, dvojité kamery.“

Dveře se otevřely. „Poručíku. Strážník Vols.“

„Stav?“

„Madam. Dorazili jsme sem se strážníkem Greggem. Zvonili jsme a klepali. Byl zapnutý automatický bezpečnostní systém. Počítač tvrdil, že v domě momentálně nikdo není. Než jsme se ho pokusili obejít, Gregg zkontroloval okna a šel se podívat zezadu. Ta koule támhle? Jupiter?“

„Já to věděla!“ vyhrkla Peabodyová vítězoslavně, než ji Eva umlčela mrazivým pohledem.

„Málem ho trefila. A dítě, které ji prohodilo oknem, začalo volat o pomoc. Gregg na ni zavolał, že jsme od policie. Kři-

čela, že se nemůže dostat z pokoje. Nedokázali jsme překonat zabezpečení, poručíku. Museli jsme si otevřít beranidlem.“

„Spustil se alarm?“

„Ne, madam, nespustil. Byl vypnutý. Tu dívku jsme našli nahoře – držela se docela dobře. Říkala, že ublížili mamce a odvěkli ji. Odvedli i jejího tátu. Tehdy jsme uslyšeli rány. Matka bušila do trubek ve sklepe. Tam jsme ji taky našli, zbitou a svázanou. Tehdy se to dítě trochu sesypalo.“

Po kamenném poldovském obličejí mu přeběhla vlna emocí. „Myslela si, že její mamku zabili. Obě vypověděly, že se do domu někdy v sobotu časně ráno, když byli všichni tři v posteli, vloupali dva muži. Z manželčiných slov se zdá, že omámili manžela, když spal, potom vyvlekli manželku z postele, trochu ji propleskli, svázali ji a přivedli dítě. Spoutali ji i otce.“

„Máte popis?“

„Pachatelé měli masky. Bílé, hladké masky. Kápě, rukavice. Obě vypověděly, že šlo o muže, podle hlasů a postav, ale nevědí, jak vypadali a neznají barvu pleti, vlasů ani očí. Moc jsme nenaléhali, poručíku. Matka potřebovala ošetření a dcera... Drží se, jak jsem říkal, ale je pořádně otřesená. Neřekli jsme jim o Roganovi. Greenspanová i to dítě se na něj ptaly, ale nechtěli jsme vám narušit postup.“

„Dobře. Vy i Gregg zůstaňte v pohotovosti. Jede sem elektronikář, aby prověřil, jak pachatelé překonali bezpečnostní systém, a aby odvezl veškerou elektroniku. Kde je máte?“

„Vzadu v obývací. Za kuchyní. Je s nimi Gregg.“

Ze zadní části domu vyšli dva zdravotníci. „Nechce do nemocnice,“ oznámil jeden z nich. „Myslím tu ženu. Děvče je víceméně jenom otřesené, ale matka by tam jet měla.“

„Jaký je její stav?“

„Dvě zlomená žebra, naražená ledvina, výron na zápěstí, hluboké tržné rány na obou zápěstích a kotnících od toho, jak šubala pouty, zlomený nos, těžké pohmožděniny na obličejí a trupu a tržné rány od opakovaných úderů. Byla dehydrovaná a utrpěla lehký otřes mozku.“

„Zkusíme ji přemluvit, aby souhlasila s nemocnicí.“

Druhý zdravotník zavrtěl hlavou. „Je neústupná. Nechce ani analgetika. Ovázali jsme ji, použili jsme hojivou hůlku. Je stabilizovaná, ale měla by tam jet.“

„Rozumím,“ přikývla Eva a zdravotníci odešli.

„Bojí se vzdálit od dítěte,“ řekl Vols Evě. „Stejně jako se dcera bojí vzdálit od mamky. Nemůžete jim to vyčítat.“

„Jo, tomu taky rozumím. Dobrá práce, strážníku.“

A Eva vykročila s Peabodyovou dozadu, aby oznámila matce, že její manžel je po smrti, a dceři, že se její otec už nikdy nevrátí domů.

2

Dívka seděla s prázdným pohledem vedle matky na široké pohovce pokryté velkými, zářivě červenými květinami. Měla na sobě volné bavlněné kalhoty, silné růžové ponožky a nachové bavlněné tričko. Další barvu dodávaly modřiny na jejích zápěstích.

Matka ji ochranářsky objímala kolem ramen.

Cecilyin obličej byl samá pohmožděnina. Eva zaznamenala otok a zčernalé podlitiny kolem ledového obkladu na levém oku.

Na obou zápěstích měla NuSkinové obvazy. Kolem nezakrytého pravého oka se jí vybarvovaly fialové a žluté modřiny.

Když se pohnula, její výraz Evě prozradil, že má pořád značné bolesti.

„Paní Greenspanová, jsem poručík Dallasová a tohle je detektiv Peabodyová. Máme nějaké otázky. Můžeme si s vámi promluvit na zdravotním středisku podle vašeho výběru.

Zdravotníci, kteří vás ošetřili, důrazně doporučili další vyšetření i léčbu.“

„Ošetřili nás tady. Chceme být doma.“ Podívala se na dceru, ta se k ní přitiskla blíž a přikývla. „Nikdo nám neřekl nic o Paulovi, mém manželovi a Melodyině otci. Odpovíme na všechny vaše otázky, ale nejdřív nám musíte na jednu odpovédět vy. Kde je Paul?“

Eva si sedla. Bylo lepší mít oči ve stejné výšce, i když lepší v tomhle případě nikdy neznamenalalo dobré. „S lítostí vám musím oznámit, že váš manžel je mrtvý. Přijměte naši upřímnou soustrast.“

Dívinka chvíli rozechvěle hleděla na Evu, pak zabořila obličej do matčina boku a vydala trýznivý zvuk.

Cecily se otočila k dcerce, aby ji objala, a bolest – všechny druhy bolesti – zbavily její obličej barvy, takže pohmožděniny vynikaly jako reklamní plakáty.

„Jste si jistá? Víte to jistě? Víte...?“

„Ano. Je mi líto, ale jsme si jisté.“

„Můžeme vám někoho zavolat?“ zeptala se Peabodyová.
„Mám vám něco donést? Vodu, trochu čaje?“

„Jak? Jak?“

„Detektiv Peabodyová může odvést Melody do jiného pokoje,“ začala Eva, ale Melody se odsunula od matky a vrhla po ní vášnivý pohled.

„Neodejdu od mamky. Přinutili mě, abych od ní odešla, a ubližovali jí i tátovi. Nikam nepůjdu. Přiměli ho udělat něco hrozného. Přiměli ho k tomu, protože ubližovali mamce a říkali mu, co udělají mně. Jeden z nich měl nůž a řekl tátovi, že mě podřeže. Zatahal mě za vlasy, hodně silně, abych zajechla. Snažila jsem se neječet, snažila jsem se, ale bolelo to.“

„To je v pořádku, Melody. Je to v pořádku, dítě moje.“

„Zabili tátu a on přitom nic neprovedl. Ublížili mamce a ona přitom taky nic neprovedla.“

„To ani ty,“ řekla Eva. „Ublížili ti ještě nějak jinak?“